

Η Μεταμόρφωση και η Ανάληψη του Χριστού δύο δείκτες της Βασιλείας του Θεού

Ορθοδοξία / Θεολογία

Μιχάλης Κουτσός, Φιλολόγος - Συγγραφέας

Η Μεταμόρφωση και η Ανάληψη του Χριστού είναι δύο συγκλονιστικά γεγονότα μέσα στη ζωή της εκκλησίας του Χριστού, συχνά μάλιστα μπορεί και να τα μπερδεύουμε αλλά το καθένα έχει τον δικό του συμβολισμό. Μπορεί μάλιστα να απέχουν χρονικά το ένα από το άλλο, η Μεταμόρφωση έγινε πριν από την Σταύρωση και την Ανάσταση του Χριστού, ενώ η Ανάληψη μετά, αλλά έχουν τον ίδιο περίπου στόχο, το προμήνυμα της φανέρωσης της Βασιλείας του Θεού στον κόσμο και την θέση του ανθρώπου μέσα σε αυτήν. Τον πρωταγωνιστικό ρόλο φυσικά τον παίζει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, ο οποίος μπορεί να έζησε ταπεινά εδώ στη γη, να έμεινε σχετικά άγνωστος στους πολλούς, όμως, για να μην υπάρχει καμία αμφιβολία για την θεϊκή φύση του, την φανέρωσε διακριτικά πρώτα σε μερικούς μαθητές του και στη συνέχεια σε πολλούς πιστούς.

Τα δύο αυτά σημαντικά γεγονότα δηλώνουν με τον πιο σαφή τρόπο την «δόξα» του

Θεού αλλά και την μέλλουσα δόξα, που θα μπορέσουν να αποκτήσουν και οι άνθρωποι, μια δόξα που έχει σχέση και με την δικιά τους μεταμόρφωση και μάλιστα όχι μόνο του σώματος του ανθρώπου αλλά ολοκλήρου του ανθρώπου, σώματος και ψυχής, ως μια αδιάσπαστης ενότητας σε μια εκ βάθους ανακαίνιση και αναγέννηση του ανθρώπου.

Ας δούμε όμως ποια στοιχεία διαφοροποιούν τα γεγονότα αυτά, ποια η σημασία και ο συμβολισμός τους και τέλος ποια ευχάριστη είδηση προμηνύουν. Προηγουμένως όμως ας επιχειρήσουμε να σκιαγραφήσουμε σε γενικές γραμμές την Βασιλεία του Θεού.

Η Βασιλεία του Θεού.

Η Βασιλεία του Θεού είναι η καθ' ολοκληρία επικράτηση του Θελήματος του Θεού, πράγμα που συνέβαινε στον Παράδεισο. Ο άνθρωπος ζούσε μέσα στον Παράδεισο αλλά υπακούοντας στον «ίδιον θέλημα» και όχι στο Θέλημα του Θεού, εκδιώχθηκε από τον Παράδεισο και από τότε η ανθρωπότητα τον βλέπει από μακριά, θρηνεί και κλαίει, χτυπώντας το στήθος της αναλογιζόμενη τί έχει τώρα και τι έχασε. Για το πώς ήταν ο άνθρωπος μέσα στον Παράδεισο δεν έχουμε άμεσες πληροφορίες, γιατί κανένας μετά τον θάνατό του δεν γύρισε για να μας περιγράψει πώς είναι. Έχουμε όμως αρκετές ενδείξεις, μερικοί μάλιστα άγιοι, έχουν και προσωπικές εμπειρίες από τέτοιες παραδείσιες στιγμές. Ο Πανάγαθος όμως Θεός και πριν από το παράπτωμα των Πρωτοπλάστων είχε προνοήσει και είχε καταρτίσει ένα σχέδιο σωτηρίας του ανθρώπου και γι' αυτό «ότε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου

» το φανέρωσε στους ανθρώπους στέλνοντας τον ίδιο τον γιό του τον Υιό και Λόγο του Θεού, για να το αναγγείλει και να το πραγματοποιήσει. «*Ἦγγικε γὰρ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν*» με την έλευση του Σωτήρος Χριστού αλλά και ο ιερέας το διαβεβαιώνει εκφωνώντας «*ευλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ...*» Πόθος και δέηση συγχρόνως της εκκλησίας είναι και η αντιφώνηση του ιερέα στην Μεγάλη Είσοδο της Θείας λειτουργίας: «*Πάντων ἡμῶν μνησθεῖη Κύριος ὁ Θεός ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων*». Ὅμως και εμεῖς στην προσευχή μας διατυπώνουμε με πόθο το αίτημά μας «*ελθέτω ἡ Βασιλεία Σου,*» αφού προηγουμένως ζητήσουμε το «*Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς*».

Ποια λοιπόν είναι αυτά τα συστατικά στοιχεία της Βασιλείας των Ουρανῶν και τί αποδείξεις έχουμε γι' αυτήν. Δυο μεγάλες αποδείξεις είναι η Μεταμόρφωση και η Ανάληψη του Σωτήρος Χριστού.

Ο άνθρωπος μέσα στον Παράδεισο, δηλαδή στην Βασιλεία του Θεού πριν από την πτώση, είχε πνευματική φύση, δεν είχε υλικές ανάγκες, αφού το σώμα του δεν είχε υλική αλλά πνευματική υπόσταση, δεν εργάζονταν δεν κοπίαζε για να βγάξει το ψωμί του, ζούσε αγγελικά αν και ήταν σε πλεονεκτικότερη θέση από τους αγγέλους, διότι είχε και σώμα αλλά με πνευματική μορφή. Αυτήν την κατάσταση ήρθε να φέρει ο Χριστός με την Σταυρική του Θυσία και την Ανάσταση, αλλά η υλικότητα και η διεφθαρμένη σωματική οντότητα του ανθρώπου ήταν εμπόδιο να αποδεχτεί αυτήν την πραγματικότητα. Ο Χριστός όμως την φανέρωσε μυστικά και στις δύο εμφανίσεις του, και κατά την Μεταμόρφωση και κατά την Ανάληψη.

Το πρώτο και σημαντικό είναι να διευκρινίσουμε ότι η Βασιλεία του Θεού με την έλευση του Χριστού δεν είναι μια εξωτερική μυσταγωγική πραγματικότητα αλλά και μια εσωτερική εμπειρική βεβαιότητα. Ο Χριστός με την ανθρώπινη παρουσία του στον κόσμο μεταμορφώθηκε σε αφέντη της καρδιάς μας κι έτσι ο Δεσπότης Χριστός κατάκτησε την ψυχή μας και ζέστανε την καρδιά μας. Ο Λουκάς και ο Κλεόπας κατά την προς Εμμαούς πορεία τους άκουγαν τον Χριστό να μιλάει και αυτοί ένιωσαν την καρδιά τους «*καιομένην*» από αγάπη στο πρόσωπό του. «*καὶ εἶπαν πρὸς ἀλλήλους, Οὐχὶ ἡ καρδιά ἡμῶν καιομένη ἦν [ἐν ἡμῖν] ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς γραφάς;*» (Λουκά 24,32).

Ο Χριστός ήρθε, για να επαναφέρει τον άνθρωπο στον Παράδεισο, όπου η απλή θέα του Τριαδικού Θεού πλημμυρίζει την ανθρώπινη ύπαρξη από ανέκφραστη ευτυχία. Ὅμως ο Παράδεισος, όπως και η κόλαση, δεν είναι μόνο στον ουρανό αλλά και εδώ, αρχίζει από εδώ και δεν τελειώνει ποτέ σύμφωνα με το Σύμβολο της πίστεώς μας: «*Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗτῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος*».

Ο πιστός Χριστιανός ζει τον Παράδεισο υπακούοντας στο θέλημα του Θεού κι έτσι έρχεται η ευλογία του Θεού στον ίδιο και σε όλο τον κόσμο. Σταματάνε οι αδικίες, οι φόνοι, οι κλεψιές, οι κακίες, φτάνει να το θελήσει ο άνθρωπος, γιατί στο χέρι του είναι να υπακούει στο θέλημα του Θεού και να βασιλεύει ο Θεός στον κόσμο, να ζούμε δηλαδή την Βασιλεία του Θεού από αυτήν την ζωή.

Ας δούμε λοιπόν τα μηνύματα που παίρνουμε από τις δυο εμφανίσεις του Χριστού, την Μεταμόρφωση και την Ανάληψη, σχετικά με την κατάσταση του ανθρώπου, όταν βρεθεί μέσα στην Βασιλεία του Θεού. Και πρώτα πρώτα ας δούμε τις ευαγγελικές περικοπές, για επισημάνουμε μερικά πράγματα.

Η Μεταμόρφωση Χριστού Ευαγγέλιο Μεταμόρφωσης(Κατά Ματθαίο ΙΖ'(17) 1-9)

Αι μεθ' ἡμέρας ἕξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν· 2 καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. 3 καὶ ἰδοὺ ὤφθησαν αὐτοῖς Μωσῆς καὶ Ἡλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες. 4 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπε τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, καλὸν ἔστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς, σοὶ μίαν καὶ Μωσεῖ μίαν καὶ μίαν Ἡλίᾳ. 5 ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδοὺ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε· 6 καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα. 7 καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἤψατο αὐτῶν καὶ εἶπεν· ἐγέρθητε καὶ μὴ φοβεῖσθε. 8 ἐπάραντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς

αυτῶν οὐδένα εἶδον εἰ μὴ τὸν Ἰησοῦν μόνον. 9 καὶ καταβαινόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· μηδενὶ εἶπητε τὸ ὄραμα ἕως οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ.

Αξίζει να επισημάνουμε κάποια πράγματα:

1. Η Μεταμόρφωση του Σωτήρος Χριστού δεν έγινε ἐμπροσθεν ὅλων των μαθητῶν ἀλλὰ μόνον ἐμπροσθεν τριῶν, των πιο αγαπημένων, του Πέτρου, του Ιωάννη και του αδελφού του Ιάκωβου. Αυτό γιατί ἤθελε να φανερώσει την θεϊκή του φύση ἀλλὰ μόνο σε λίγους μαθητές, για να βεβαιωθούν γι' αυτό, δεν ἤθελε ὅμως να πάρει ἔκταση, πράγμα που το βλέπουμε και στην εντολή που ἔδωσε στους τρεις μαθητές να μην κοινοποιήσουν το γεγονός μέχρι την Ανάστασή του, διότι ἔδινε μεγάλη βαρύτητα στην υπέρλογη πίστη και ὄχι στις ανθρώπινες αισθήσεις.
2. Η Μεταμόρφωση του Χριστού μας οδηγεί σε ἄλλη διάσταση, υπερφυσική, ἔστω κι αν χρησιμοποιούνται εικόνες της φύσης, ο ἥλιος, τα λευκά ἱμάτια, η φωτεινὴ νεφέλη και η φωνή ἀπὸ την φωτεινὴ νεφέλη, η οποία δεν αφήνει καμιὰ ἀμφιβολία για την υἱική ιδιότητα του Χριστού και την ταύτισή του με τον Θεὸ Πατέρα. Πρόκειται για μια ἄλλη πραγματικότητα, αὐτὴ της Βασιλείας του Θεοῦ και προαναγγέλλει και την δική μας μέλλουσα μεταμόρφωση με την Χάρη του Θεοῦ.
3. Οι τρεις μαθητές δεν μπόρεσαν να δουν ὅλο το μεγαλεῖο της δόξας του Χριστοῦ ἀλλὰ μόνο ὅσο μπορούσε η ἀνθρώπινη υπόστασή τους, ὅπως τονίζει και το σχετικὸ ἀπολυτικίο: « *Μετεμορφώθης ἐν τῷ Ὄρει, Χριστέ ο Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου την δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμπρον και ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, το φως σου το αἶδιον, πρεσβείαις της Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα σοι*».
4. Ο Χριστὸς με την Μεταμόρφωσή του ἤθελε να δείξει την θεϊκή του υπόσταση και να δώσει στους μαθητές θάρρος, για να μην κλονιστοῦν στην πίστη τους με αὐτὰ που θα συμβοῦν στην Σταύρωσή του, και ἐλπίδα για την νίκη του θανάτου με την Ανάστασή του.
5. Οι μαθητές παρά τον φόβο τους για τα τρομερὰ σημεῖα που ἔβλεπαν στερεώθηκαν στην πίστη για την θεότητα του Χριστοῦ καθὼς είχαν και την πλήρη ἐπιβεβαίωσή του ἀπὸ τον Θεὸ Πατέρα.
6. Ἀπὸ τα λόγια του Πέτρου να στήσουν τρεις σκηνές για τις λαμπροφῶρες μορφές που τους ἀποκαλύφθηκαν, βγάζουμε το συμπέρασμα ὅτι ο Πέτρος ἐκφράζοντας και τους δύο ἄλλους μαθητές ἀλλὰ και ὅλους ἐμᾶς ὅτι η σκηνὴ που ἔβλεπε ἦταν παραδεισένια, με ολοφώτεινες τις μορφές, αἰωρούμενες στον αέρα και συνομιλώντας με τρυφερότητα και γλυκύτητα, κύρια χαρακτηριστικὰ της παραδεισένιας κατάστασης, που πρόκειται να ζήσουν

στο εξής και οι πιστοί του Χριστού.

Πώς όμως μπορούμε να ζήσουμε αυτήν την εν Χριστώ ζωή;

Την αίσθηση της εν Χριστώ υιοθεσίας αποκτά ο άνθρωπος στη ζωή του με την τήρηση των θείων εντολών. Με την αυταπάρνηση και την αυτοπροσφορά του στον Θεό και το θέλημα του Θεού, που αποτελεί μια μορφή θανάτου, γίνεται ο πιστός μέτοχος της θείας Ζωής και Βασιλείας.

Η γεύση της αιωνιότητας δεν αρχίζει μετά τον Σταυρό, αλλά με τον Σταυρό. Η υπακοή στο θέλημα του Θεού «μέχρι θανάτου» είναι ήδη μετοχή στην ανάσταση, τονίζει ο καθηγητής Γεώργιος Μαντζαρίδης. Όπως η δόξα του Χριστού αρχίζει με τον Σταυρό, που συντρίβει τις δυνάμεις του πονηρού, έτσι και η δόξα των χριστιανών αρχίζει με την εκούσια αποδοχή του θανάτου για τον Χριστό, που συντρίβει τον παλαιό άνθρωπο και αποκαλύπτει το νέο. Η πύλη της Βασιλείας του Θεού είναι ο Σταυρός. Και η δόξα του Θεού μέσα στον κόσμο αρχίζει με τον Σταυρό.

Γιατί όμως στο αναστημένο σώμα του Χριστού ήταν τυπωμένες οι πληγές της Σταύρωσης; Ίσως να διατήρησε τις πληγές για να μας διδάξει ότι μόνο με παθήματα και θλίψεις θα μπορέσουμε να εισέλθουμε στην Βασιλεία των Ουρανών. Αν ο ίδιος ο Θεάνθρωπος ανυψώθηκε με σταυρικό πάθος, και αν δοξάστηκε με επονείδιστο θάνατο, τότε πως εμείς θα μπορέσουμε να εισέλθουμε στην δόξα εκείνη χωρίς να βαδίσουμε στην στενή οδό της αρετής και χωρίς να υπομείνουμε θλίψεις και πειρασμούς αγωνιζόμενοι τον καλόν αγώνα; Αυτό είναι τελείως αδύνατο.

Ο Χριστός στη συνέχεια δίνει ένα παράδειγμα για το τί είναι η Βασιλεία των Ουρανών ύστερα από σχετική ερώτηση των μαθητών τονίζοντας ότι το κλειδί για να μπει κανείς στην Βασιλεία των Ουρανών είναι η αθωότητα και η ταπείνωση:

«18.1 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ λέγοντες, Τίς ἄρα μείζων ἐστὶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν; 18.2 καὶ προσκαλεσάμενος παιδίον ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν 18.3 καὶ εἶπεν, Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. 18.4 ὅστις οὖν ταπεινώσει ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. 18.5 καὶ ὃς ἐὰν δέξηται ἐν παιδίον τοιοῦτο ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται». (Ματθ. Κεφάλαιο 18)

Ας δούμε τώρα κάτι αντίστοιχο για την Βασιλεία του Θεού στην Ανάληψη του Σωτήρος Χριστού και πρώτα πρώτα η ευαγγελική περικοπή:

Η Ανάληψη του Χριστού

Το Ευαγγέλιο (Κατά Λουκάν κδ' 36-53)

36 Ταῦτα δὲ αὐτῶν λαλούντων αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἔστη ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ λέγει

αὐτοῖς· εἰρήνη ὑμῖν. 37 πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι ἐδόκουν πνεῦμα θεωρεῖν. 38 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τί τεταραγμένοι ἐστέ, καὶ διατί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; 39 ἴδετε τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι· ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε, ὅτι πνεῦμα σὰρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα. 40 καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐπέδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. 41 ἔτι δὲ ἀπιστούντων αὐτῶν ἀπὸ τῆς χαρᾶς καὶ θαυμαζόντων εἶπεν αὐτοῖς· ἔχετε τι βρώσιμον ἐνθάδε;

42 οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίου, 43 καὶ λαβὼν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφαγεν. 44 εἶπε δὲ αὐτοῖς· οὗτοι οἱ λόγοι οὐς ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς ἔτι ὢν σὺν ὑμῖν, ὅτι δεῖ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ Μωϋσέως καὶ προφήταις καὶ ψαλμοῖς περὶ ἐμοῦ. 45 τότε διήνοιξεν αὐτῶν τὸν νοῦν τοῦ συνιέναι τὰς γραφάς, 46 καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὅτι οὕτω γέγραπται καὶ οὕτως ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, 47 καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἱερουσαλήμ. 48 ὑμεῖς δὲ ἐστε μάρτυρες τούτων. 49 καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δὲ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλήμ ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους. 50 Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν, καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς. 51 καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν. 52 καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης, 53 καὶ ἦσαν διὰ παντὸς ἐν τῷ ἱερῷ αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.

Κατὰ τὴν Ανάληψη οὐ Χριστοῦ συμβαίνουν φοβερὰ καὶ τρομερὰ πράγματα. Οἱ ἄγγελοι κοιτάζουν με απορίατον Χριστό νὰ ανεβαίνει με ἀνθρώπινη μορφή. Ξαφνικὰ παίρνουν ἐντολή : *«ἀρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης»*. Ἐκπληκτοὶ οἱ ἄγγελοι καὶ πυλωροὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ρωτοῦν: *«τις ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης»*; ποιὸς εἶναι λοιπὸν Αὐτός που ανεβαίνει; Εἶναι ὁ Παντοδύναμος Θεός. Οπροφητὰναξ Δαβίδ προφήτευσεν στους ψαλμοὺς αὐτήντην θριαμβευτικὴ ἀνοδος τοῦ Κυρίου στον οὐρανό: *«ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος. Ψάλλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν. Ψάλλατε ὅτι βασιλεὺς πάσης τῆς γῆς ὁ Θεός, ψάλλατε συνεπῶς»*.

Η Ανάληψη του Χριστού δεν φανερώνει μόνο την θεότητα Του αλλά φανερώνει και την ύψιστη τιμή στον άνθρωπο. Ανεβαίνει ο Ιησούς, ανεβαίνει όμως και ο εν Χριστώ άνθρωπος. Όπως παρατηρεί ο Ιερός Χρυσόστομος: «Εμείς, οι ανάξιοι και για τη γη, ανεβήκαμε στους ουραμούς. Ξεπεράσαμε τους ουραμούς, αγγίξαμε το θρόνο του Θεού».

Η εορτή της Αναστάσεως χαρίζει στους ανθρώπους τα νικητήρια εναντίον του θανάτου, ενώ η Ανάληψη του Χριστού ανάγει τον άνθρωπο στον ουρανό, και αφού αλλάζει την διαγωγή του ανθρώπου στην γη, κάνει βατό τον ουρανό. Επομένως, άλλο είναι η νίκη εναντίον του θανάτου, και άλλο είναι η άνοδος της ανθρώπινης φύσεως στον θρόνο του Θεού.

Ας τονίσουμε και εδώ κάποια ενδιαφέροντα σημεία:

1. Ο Χριστός μετά την Ανάστασή του έχει μεταμορφώσει το σώμα του σε μια πνευματική υπόσταση από την σωματική που είχε. Αυτό σημαίνει ότι και οι χριστιανοί που θα πιστέψουν σε Αυτόν, θα έχουν την ίδια μεταμόρφωση, όπου το σώμα τους θα πνευματικοποιηθεί.
2. Το πνευματοποιημένο αυτό σώμα, δηλαδή το αναστημένο, που θα είναι συναίδια με την ψυχή, έχει άλλες ιδιότητες από αυτές που είχαμε την υλική υπόσταση. Μπορεί να μπει και να βγει «*κεκλεισμένων των θυρών*», όπως ο αναστημένος Χριστός και οι άγγελοι, και μπορεί να μην έχει ανάγκη τροφής. Εδώ ο Χριστός, για να αποδείξει ότι δεν είναι φάντασμα, όπως και σε όλες τις αναστάσιμες εμφανίσεις του, αλλά ο ίδιος ο Χριστός που συναναστρέφονταν για τρία ολόκληρα χρόνια, ζητάει να ικανοποιήσει την υλική ανάγκη της τροφής. Το ίδιο έκανε λίγο πριν στους Εμμαούς με την «*κλάση των άρτων*», το ίδιο κάνει και εδώ με το να ζητάει να φάει κάτι. Στόχος του Χριστού είναι να τους υπενθυμίσει το τί τους δίδαξε προηγουμένως και να τους τονίσει ότι έχουν την ιερή αποστολή της μετάδοσης του Θείου Λόγου.
3. Η μεγαλύτερη όμως απόδειξη της μελλοντικής Ανάστασης των ανθρώπων είναι η Ανάληψη του Χριστού εις τους Ουρανούς, που πραγματοποιήθηκε στην Βηθανία, εκεί που τους είπε να μεταβούν. Ο Χριστός έχει την δυνατότητα να μεταβαίνει από τον ένα κόσμο στον άλλο, δυνατότητα που μπορούν να την αποκτήσουν, όπως και την απέκτησαν πολλοί άγιοι, εδώ στην γη, στην επίγεια ζωή τους και να ζήσουν όπως οι άγγελοι και έτσι να είναι επίγειοι άγγελοι και ουράνιοι άνθρωποι, όπως ο προφήτης Ηλίας αλλά και ο προφήτης Ιωάννης ο Πρόδρομος, ο οποίος μάλιστα εικονίζεται στις εικόνες με φτερά στους ώμους.

4. Η «δόξα» του Χριστού, δηλαδή η απαστράπτουσα σαν τον ήλιο μορφή του, αλλά και η νεφέλη η φωτεινή από την οποία ο Θεός Πατέρας επιβεβαίωσε την θεϊκή υπόσταση του Χριστού, είναι καταστάσεις της Βασιλείας του Θεού, γι' αυτό και οι άγιοι εικονίζονται στις εικόνες με στεφάνι δόξας, που είναι το παράσημο του μέλους της θριαμβεύουσας εκκλησίας, αφού όμως πέρασαν από τις δοκιμασίες της στρατευομένης εκκλησίας εδώ στη γη με απλότητα και ταπείνωση. Το λακωνικό απολυτίκιο της εορτής τα λέει όλα: «*Ἄνεληφθης ἐν δόξῃ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῆ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτῆς τοῦ κόσμου*».

Κάνοντας μια συνολική αποτίμηση των δύο σπουδαίων γεγονότων της εκκλησίας μας, μπορούμε να καταλήξουμε στα εξής συμπεράσματα.

1. Η Βασιλεία του Θεού δεν είναι μια μετά θάνατον κατάσταση αλλά μια πραγματικότητα από ετούτη την ζωή.

2. Οι εμπειρίες της Βασιλείας του Θεού είναι απεριγράπτες, γιατί δεν είναι αυτού του κόσμου, αλλά του άλλου κόσμου, από τον οποίο φύγαμε και στον οποίο μπορούμε να ξαναπάμε.
3. Ο Χριστός εκτελεστής του σχεδίου της Θείας πρόνοιας για την σωτηρία του ανθρώπου υποδηλώνει την ύπαρξη της Βασιλείας των Ουρανών σεβόμενος την ελευθερία της βούλησης του ανθρώπου, τον οποίο καλεί με την θέλησή του να ενταχθεί σε αυτήν την νέα πραγματικότητα, της ανακαίνισης του ανθρώπου και ολόκληρου του κόσμου.
4. Ο άνθρωπος με τα βαρίδια που κουβαλάει δυσκολεύεται να αποδεχτεί αυτήν την νέα πραγματικότητα έστω κι αν είναι απόλυτα πειστική ακόμη και με τις αισθήσεις του υλικού μας σώματος. Έτσι το ευαγγέλιο είναι πιο κοντά στον άνθρωπο με τις αδυναμίες του και φροντίζει να τις αναπληρώσει και ο άνθρωπος να αρθεί επί τέλους στο ύψος της κλήσης του, ως τέκνου του Θεού και κληρονόμου της Βασιλείας του. Μπορεί να βλέπουμε, όπως λέει ο Απόστολος Παύλος «εν εσόπτρω» την βασιλεία του Θεού, όμως υπάρχουν εμπειρίες που επιβεβαιώνουν την ύπαρξη αυτού του μεγάλου γεγονότος, όπως μας αναφέρει και ο ίδιος ο Απόστολος Παύλος, που έφθασε μέχρι τον τρίτο ουρανό, αλλά αυτά που είδε και άκουσε δεν μπορούσε να τα εκφράσει με λόγια ανθρώπινα, διότι πρόκειται για μια πραγματικότητα άλλων διαστάσεων.

Γενικά ο Χριστός πριν και μετά την Ανάστασή του μας έδωσε πολλές ενδείξεις για το πώς πρέπει να βαδίζουμε, γιατί δεν ήρθε να καλέσει δικαίους αλλά αμαρτωλούς σε μετάνοια, η οποία είναι η βασική προϋπόθεση για να μπορούμε μέσα στην Βασιλεία του Θεού: «καὶ ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς· οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες· οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν». (Μαρκ. 2,17)

Πολλές άλλες και ενδιαφέρουσες πληροφορίες μας δίνει ο ευαγγελιστής Λουκάς στις «Πράξεις των Αποστόλων». Ας τις δούμε:

Η Ανάληψη στις Πράξεις των Αποστόλων

ΤΟΝ μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην περὶ πάντων, ὃ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν 2 ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς ἀποστόλοις διὰ Πνεύματος Ἁγίου οὖς ἐξελέξατο ἀνελήφθη· 3 οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. 4 καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς ἣν ἠκούσατέ μου· 5 ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας. 6 Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ; 7 εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· οὐχ ὑμῶν ἐστι γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὖς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ,

8 ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. 9 καὶ ταῦτα εἰπὼν βλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη, καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν. 10 καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐρανὸν πορευομένου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν αὐτοῖς ἐν ἐσθῆτι λευκῇ,

11 οἱ καὶ εἶπον· ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν. 12 Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου ἐλαιῶνος, ὃ ἔστιν ἐγγὺς Ἱερουσαλήμ, σαββάτου ἔχον ὁδόν.

Ας δούμε αυτές τις ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες για την Ανάληψη του Κυρίου.

1. Ο Χριστός μετά την Ταφή και την Ανάστασή του για 40 μέρες, όσες χρειάζονται και σε εμάς για να κάνουμε το πρώτο μνημόσυνο για τους

κεκοιμημένους, εμφανίζονταν συχνά στους μαθητές ζωντανός, συναναστρέφονταν μαζί τους και τους μιλούσε για την Βασιλεία των Ουρανών.

2. Οι μαθητές του Χριστού ήταν τρία χρόνια μαζί με τον Χριστό, άκουσαν την διδασκαλία του, είδαν τα θαύματά του κι όμως δεν κατάλαβαν ότι δεν πρόκειται για την βασιλεία του Ισραήλ αλλά για τη βασιλεία του Θεού, η οποία ήταν άγνωστο πότε θα πραγματοποιηθεί, εφόσον εναπόκειται στην απόλυτη δικαιοδοσία του Θεού Πατρός. Όμως προμηνύματα της έλευσής της διατυπώνονται με σαφήνεια, αν και οι μαθητές δεν μπορούν να τα κατανοήσουν, όπως η βάπτιση «εν Αγίω Πνεύματι» και όχι «εν ύδατι» και η έλευση του Αγίου Πνεύματος, που θα λάβουν σύντομα. Αυτά περνούν σχεδόν απαρατήρητα, γι' αυτό και ο Χριστός τους υπόσχεται αλλά και τους εφιστά την προσοχή να είναι προετοιμασμένοι να το δεχτούν.
3. Ο Χριστός «*αναφέρεται εις τον ουρανόν*», φεύγει από αυτήν την ζωή, για να επανέλθει και πάλι με δόξα και τιμή και να κρίνει τον κόσμο. Κατά την Δευτέρα αυτού Παρουσία δεν θα έρθει ως απλός και ταπεινός άνθρωπος όπως στην Πρώτη του Παρουσία αλλά ως βασιλιάς της δόξας, για ζητήσει ευθύνες για αυτά που πρόσφερε στους ανθρώπους. Αυτή η «*εν δόξη*» φυγή του Χριστού είναι προεικόνιση και της ένδοξης του έλευσης κατά την ημέρα της Κρίσεως. Η φυγή του Χριστού με την Ανάληψη κανονικά έπρεπε να λυπεί τους μαθητές, γιατί έχαναν τον δάσκαλό τους αλλά και τον προστάτη τους. Κι όμως τους έκανε να χαρούν, όπως τονίζει το απολυτίκιο της εορτής «*χαροποιήσας τους μαθητάς*» με «*την επαγγελία του Αγίου Πνεύματος*».
4. Η παρηγοριά των μαθητών δεν έγινε από τον ίδιο τον Χριστό αλλά ως Κύριος των Δυνάμεων και των Πνευμάτων έστειλε δυο αγγέλους για αναγγείλουν τα ευχάριστα του μέλλοντος. Οι αγγελίες αυτές εμπίπτουν στο εσχατολογικό κλίμα, με το οποίο μίλησε επανειλημμένως ο Χριστός, όσο ζούσε στη γη.
5. Οι άγγελοι, όταν είδαν τον Χριστό να αναλαμβάνεται απόρησαν και θαύμασαν πώς ένα υλικό σώμα μπαίνει στον κόσμο των πνευμάτων εντελώς εξαϋλωμένο. Αυτό ακριβώς είναι και το μήνυμα της Βασιλείας των Ουρανών, ότι αφού οι άγγελοι μπορούν να γίνονται άνθρωποι και οι άνθρωποι μπορούν να γίνονται άγγελοι από αυτήν ακόμη την ζωή.

Συμπερασματικά μπορούμε να τονίσουμε ότι ο Θεός με την μεγάλη του αγάπη και πρόνοια λαχταράει να ξαναγυρίσει ο άνθρωπος κοντά του για να ζήσει την ζωή για την οποία τον έπλασε, γιατί αυτή τελικά του αξίζει.

<https://bit.ly/3P57PkC>